

DORA GARCÍA. MÚLTIPLES Y COLECTIVOS AL MUSEU DE L'EMPORDÀ.

Cultura | 01-12-2006 | 11:19

Per a aquesta exposició, l'artista Dora García (Valladolid, 1965) que viu i treballa a Brussel·les, ha agrupat una sèrie de treballs realitzats des de l'any 1997. Tots tenen la particularitat de ser fets en col·laboració. Dora García, que treballa habitualment en el camp de la performance i de l'experimentació conceptual, procura crear situacions destinades a alterar la relació tradicional entre artista, obra d'art i espectador.

Estimulant la confusió que això implica, dirigeix la gent del seu entorn ?ja sigui a través de relacions contractuals o espontànies- per provocar situacions, experiències narratives i relacions causa-efecte entre les normes que ella proposa o tant sols apunta, i el que passa en conseqüència.

Alguns crítics han assegurat que no treballa amb la realitat, ni amb el context social o polític - que sempre hi és present-, sinó que el seu art sobrepassa el límit d'allò real, perquè es converteix en realitat mateixa. Com ella explica, ?En el sistema que construeixo, només compta una única realitat, la de la psique humana. Tot passa per ella i tot ho produeix.? L'interès del seu treball, radica, justament, en la senzillesa amb que ho planteja i és capaç de fer-ho veure. L'exposició s'ha estructurat en tres àmbits. En el primer, es presenten un conjunt de llibres i cedés que recullen el resultat textual, visual o sonor, de diverses experiències que han tingut lloc a museus i centres d'art d'arreu d'Europa, amb els quals ha estat convidada a treballar. En el segon, es mostren, per primera vegada, l'edició venal de set de les seves habituals Frases de Oro, estampades en semarretes de color. I finalment, a la sala de projeccions, es podrà veure el resultat d'un taller amb altres artistes que va dirigir aquest estiu a l'espai de creació contemporània de la Nau Còclea de Camallera (Alt Empordà).

?El motiu central d'aquesta exposició, ha estat la idea de col·laboració i la de múltiple, que significa no només el treball fet en col·laboració amb uns altres, sinó l'allunyament de la idea de peça única i circuit restringit a la temàtica artística que ens possibilita la matèria impresa de qualsevol tipus o suport.

Si l'artista que treballa en equip és una realitat des de sempre, en el meu cas, i en el context contemporani, és certa en extrem. La meua ineptitud tècnica és pràcticament total en qualsevol camp, i només gràcies a l'ajuda, l'entusiasme com a artista. Una d'aquestes persones, Peter Connelly, un de Els profetes (2005, performance i matèria impresa) em deia recentment: «és realment apassionant ser un personatge en el treball d'un altre, viure, durant un temps, en el seu cap». I, en efecte, aquesta

és la raó fonamental per haver treballat amb i a través d'uns altres en aquests projectes i haver assolit veure el meu propi treball com a espectadora, eliminant, en certa manera, les petites misèries i pors de l'autor, haver pogut admirar el que uns altres feien amb unes mínimes, sempre insuficients, pistes que jo els havia donat. Són ells sens dubte els responsables, més que jo, de la qualitat que pugui trobar-se en tots aquests treballs.?

Dora García, novembre 2006.i la perícia de molts, he aconseguit sobreviure com a artista. Una d'aquestes persones, Peter Connelly, un de Els profetes (2005, performance i matèria impresa) em deia recentment: «és realment apassionant ser un personatge en el treball d'un altre, viure, durant un temps, en el seu cap». I, en efecte, aquesta és la raó fonamental per haver treballat amb i a través d'uns altres en aquests projectes i haver assolit veure el meu propi treball com a espectadora, eliminant, en certa manera, les petites misèries i pors de l'autor, haver pogut admirar el que uns altres feien amb unes mínimes, sempre insuficients, pistes que jo els havia donat. Són ells sens dubte els responsables, més que jo, de la qualitat que pugui trobar-se en tots aquests treballs.?

Dora García, novembre 2006.

Fuente: Redacció

Autor: Redacció